

Orhan Veli için, yani yeni nesillerin en büyük şairi için.

Nizamett.n Nazif

Genç dostum Orhan Velinin ölümünü duyunca, cenaze namazının kılındığını görmek, yasını tutmak! Ooov... şu bay Azrailin bugünlerde tuhaflığı pek üstünde doğrusu.

Orhan Velinin ölümü! Gön­lümün unulmaz yaralarından biri olacak. Benim için ve kim bilir ne kadar insan için din­dirilemez bir keder bu.

Onu gördükçe içimden şöyle demek geçerdi:

— Filân kızla falan delikanlı nın izdivacı Orhan Velinin el­linci yaşına kadar sürer inşal­lah... Filânın yeni doğan ço­cuğu Orhan Veli yaşadıkça ya­şar inşaallah!

Çünkü Orhan Velinin mad­dî Omrü, bana, beşikle mezar arasında bir fânî için temennî ve tasavvur edilebilecek en u­zun mesafelerden biri gibi gö­rünürdü. Artık bu çeşit duala­rının şeklinde ufak bir deği­şiklik yapacağım:

— Orhan Veli durdukca va-

şarlar inşaallah...

Çünkü onun mânevî hayatı­nın pek uzun süreceğine ve kişiliğinin en az üç beş nesil boyunca bütün tazeliğini mu­hafaza edeceğine aslâ şüphe et­memekteyim.

Onunla pek sık konuşmaz­dık. Zaten fazla konuşkan da değildi galiba... Sık sık karşı­laşır, görüşür de değildik. Bir­birimize Ankarada ve İstanbul­da on defa ya rastladık ya rast lamadık. Bir defa evine gittim, hiç evime gelmed' İki defa matbaada ziyaretime geldi. Bi­rinde bir buçuk dakika kadar kaldı idi. Bu son gelişinde idi. Kronometre edilmedi amma ilk ziyareti herhalde kırk sekiz saniyeden fazla sürmemiş olsa gerek. Fakat onu, benden sık görmüş olduğumu sanmadığım kızkardeşinden ve en eski dostu ve ekol kurma arkadaşı Ri­fat Oktaydan aslâ az sevmez­dim.

(Devamı Sa: 5 Sü: 8 de)

Kişisel Arşivlerde İstanbul Belleği
Taha Toros Arşivi

